ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-Н PAOLO MENGOZZI
представено на 10 януари 2008 година [1]

1. Със своята жалба Кралство Белгия (наричано по-нататък и „жалбоподател“) иска отмяна на Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности (наричан по-нататък „Първоинстанционен съд“) от 25 юли 2006 г. (наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“) [2] за отхвърляне на неговата жалба, с която се цели като главно искане отмяната на Решение 2004/136/ЕО на Комисията от 4 февруари 2004 година [3], в частта, в която то предвижда по отношение на жалбоподателя намаляване с фиксиран размер от 2 % на разходите, декларирани за целите на финансирането по Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието (ФЕОГА), секция „Гарантиране“, за финансовите години 2000—2002, или, при условията на евентуалност, намаляване на сумата на разходите, изключени от посоченото финансиране.

I — Правна уредба

2. Според общностната правна уредба относно финансирането на Общата селскостопанска политика [4], ФЕОГА, секция „Гарантиране“ по-специално финансира в рамките на общата организация на пазарите на селскостопански продукти предприетите съгласно общностните правила интервенции, чиято цел е стабилизирането на тези пазари [5]. Ако установи, че някои разходи не са били извършени в съответствие с общностните разпоредби, Комисията на Европейските общности решава кои разходи да бъдат изключени от финансиране от страна на Общността [6]. Държавите-членки от своя страна са длъжни да предприемат, в съответствие с националните законови, подзаконови и административнни разпоредби, необходимите мерки за проверка дали сделките, финансирани от ФЕОГА, са действително и правилно извършени, за предотвратяване и справяне с нередностите, както и за възстановяване на суми, изгубени в резултат на допуснати нередности или небрежност [7].

1 — Език на оригиналния текст: италиански.

2 — По дело Белгия/Комисия (Т-221/04).

3 — Решение, изключващо финансиране от Общността на някои разходи, осъществени от държавите-членки по Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието (ФЕОГА), секция „Гарантиране“(ОВ L 40, стр. 31).

4 — За конкретния случай са релевантни Регламент (ЕИО) № 729/70 на Съвета от 21 април 1970 година относно финансирането на Общата селскостопанска политика (ОВ L 94, стр. 13), а що се отнася до разходите, направени след 1 януари 2000 г. — Регламент (ЕО) № 1258/1999 на Съвета от 17 май 1999 година относно финансирането на Общата селскостопанска политика (ОВ L 160, стр. 103). Тези регламенти вече не са в сила, тъй като от 1 януари 2007 г. се прилага Регламент (ЕО) № 1290/2005 на Съвета от 21 юни 2005 година относно финансирането на Общата селскостопанска политика (ОВ L 209, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 14, том 1, стр. 193).

5 — Вж. член 1, параграф 2, буква б) и член 3, параграф 1 от Регламент № 729/70, както и член 1, параграф 2, буква б) и член 2, параграф 2 от Регламент № 1258/99.

6 — Вж. член 5, параграф 2, буква в) от Регламент № 729/70 и член 7, параграф 4 от Регламент № 1258/99.

7 — Вж. член 8, параграф 1 от Регламент № 729/70 и член 8, параграф 1 от Регламент № 1258/99.

3. Член 1 от Регламент (ЕИО) № 3508/92 на Съвета от 27 ноември 1992 година за изграждане на интегрирана система за администриране и контрол на някои схеми на Общността за отпускане на помощ [8] задължава държавите-членки да въведат посочената интегрирана система, която в сектора на растителните продукти трябва да се прилага по-специално към схемата на Общността за подпомагане на производителите на някои полски култури.

4. По силата на член 2 от същия регламент „[и]нтегрираната система се състои от следните елементи:

а) компютризирана база данни;

б) цифрово-буквена система за идентификация на селскостопанските парцели;

в) цифрово-буквена система за идентификация и регистрация на животните;

г) молби за помощи;

д) интегрирана система за контрол“. [неофициален превод]

Регламент (ЕО) № 1593/2000 на Съвета от 17 юли 2000 година за изменение на Регламент (ЕИО) № 3508/92 [9], който е влязъл в сила на 28 юли 2000 г., премахва думата „цифрово-буквена“ от член 2, букви б) и в) от последния регламент.

5. Според член 1, параграф 4 от Регламент № 3508/92 за целите на последния под „селскостопански парцел“ се разбира „непрекъснат участък от земя, върху който една-единствена култура се отглежда от един фермер“. [неофициален превод]

6. Член 4 от Регламент № 3508/92 гласи:

„Цифрово-буквената система за идентификация на селскостопанските парцели е изградена въз основа на планове и кадастрални документи, на други картографски източници или на въздушни фотографии

8 — ОВ L 355, стр. 1. Посоченият регламент, изменян неколкократно, е отменен с Регламент (ЕО) № 1782/2003 на Съвета от 29 септември 2003 година относно установяване на общи правила за схеми за директно подпомагане в рамките на Общата селскостопанска политика и за установяване на някои схеми за подпомагане на земеделски производители и за изменение на Регламенти (ЕИО) № 2019/93, (ЕО) № 1452/2001, (ЕО) № 1453/2001, (ЕО) № 1454/2001, (ЕО) № 1868/94, (ЕО) № 1251/1999, (ЕО) № 1254/1999, (ЕО) № 1673/2000, (ЕИО) № 2358/71 и (ЕО) № 2529/2001 (ОВ L 270, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 49, стр. 177).

9 — ОВ L 182, стр. 4; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 34, стр. 39.

или космически изображения, или на базата на други еквивалентни подкрепящи източници, или на базата на няколко от тези елементи.“ [неофициален превод]

С Регламент № 1593/2000 текстът на този член е заменен със следния текст:

„Системата за идентификация на селскостопански парцели следва да се създава на базата на карти или документи от поземлени регистри или други картографски източници. Използват се техниките на компютъризираната географска информационна система, включително за предпочитане на въздушна и пространствена векторна цифрова карта, с хомогенен стандарт, гарантиращ точност, поне еквивалентна на картография със скала 1:10 000“.

7. Член 7 от Регламент № 3508/92 предвижда, че „[и]нтегрираната система за контрол се прилага за всички подадени молби и засяга по-специално административните проверки, проверките на място и при необходимост проверките посредством дистанционно наблюдение от въздуха или от космоса“. [неофициален превод]

8. Член 8 от посочения регламент гласи:

„1. Държавата-членка извършва административен контрол на молбите за помощи.

2. В допълнение на административните проверки се провеждат проверки на място в извадка от земеделски стопанства. За всички тези контролни механизми държавата-членка изготвя план за съставяне на извадка.

3. Всяка държава-членка определя орган, който осигурява координацията на проверките, предвидени в настоящия регламент.

4. При условия, които следва да бъдат определени, националните органи могат да използват дистанционно наблюдение, за да определят площите на селскостопанските парцели, да установят тяхното ползване и да проверят състоянието им.

[…]“. [неофициален превод]

9. На основание член 13, параграф 1 от Регламент № 3508/92, в редакцията му съгласно Регламент (ЕО) № 2466/96 на Съвета от 17 декември 1996 година за изменение на Регламент № 3508/92 [10], към 1 януари 1997 г. всички отделни елементи на интегрираната система за администриране и контрол, предвидени в член 2 от същия регламент, е трябвало да бъдат

10 — ОВ L 355, стр. 1.

приложени в Белгия. По-нататък, Регламент № 1593/2000 добавя по-специално буква в) към посочения член 13, параграф 1, която определя най-късно до 1 януари 2005 г. датата, на която в различните държави-членки е трябвало да се прилага „географската част на системата за идентификация на парцели, както е предвидено в член 4“.

10. Член 6 от Регламент (ЕИО) № 3887/92 на Комисията от 23 декември 1992 година за установяване на подробни правила за прилагане на интегрираната система за администриране и контрол за определени схеми за помощ на Общността [11], изменен с Регламент (ЕО) № 1678/98 на Комисията от 29 юли 1998 г. [12], гласи следното:

„1. Административни проверки и такива на място следва да бъдат извършвани по такъв начин, че да гарантират ефективната проверка на спазването на условията, при които се отпускат помощи и премии.

2. Административният контрол […], предвиден в член 8, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 3508/92, следва да включва по-конкретно:

а) взаимно допълващи се проверки на декларирани парцели и животни, за да се предотврати неоправдано двукратно отпускане на една и съща помощ по отношение на една и съща календарна година;

б) […][13].

3. Проверките на място се извършват най-малко върху една представителна извадка от молби за помощ. Тази извадка трябва да представлява най-малко:

— […]

— 5 % от всички подадени молби за помощ за район [другаде в текста: молби за помощ за „площ“]. Обаче този процент намалява до 3 % за молбите за помощ за „площ“, набройващи повече от 700 000 на държава-членка за календарната година.

Ако проверките на място разкрият значителни нередности в даден регион или част от регион, компетентните органи извършват допълнителни проверки през текущата година и увеличават процента на молбите за помощи, които да бъдат проверени през следващата година за този регион или част от регион.

4. Молбите за помощи, подлежащи на проверка на място, следва да бъдат

11 — ОВ L 391, стр. 36.

12 — ОВ L 212, стр. 23.

13 — Отнася се само за проверките на едрия рогат добитък.

определени от компетентния орган, по-конкретно на базата на анализ на риска и на елемент на представителност на подадените молби за помощи. Анализът на риска следва да отчита следното:

— размерите на помощите,

— броя селскостопански парцели, площта или броя животни, за които е поискана помощта,

— промените спрямо предходната година,

— констатации от проверките от предходните години,

— други фактори, които следва да бъдат определени от държавите-членки,

— нарушения на Регламент (ЕО) № 820/97[14].

14 — Регламент на Съвета от 21 април 1997 година за създаване на система за идентификация и регистрация на едър рогат добитък и относно етикетирането на говеждо месо и продукти от говеждо месо (ОВ L 117, стр. 1).

[…]

7. Определянето на площта на селскостопанските парцели се извършва чрез всякакви подходящи средства, дефинирани от компетентния орган, като се гарантира точност при измерването, най-малко равна на тази, изисквана при официални измервания съгласно националните разпоредби. Този компетентен орган определя допустимо отклонение, като има предвид по-специално използвания метод за измерването, точността на наличните официални документи, местни фактори (например наклон или форма на парцелите) и разпоредбите на следващата алинея.

[…]“. [неофициален превод]

11. С Регламент (ЕО) № 2801/1999 на Комисията от 21 декември 1999 година за изменение на Регламент № 3887/92[15] текстът на параграф 2 от посочения член 6 е заменен, считано от 1 януари 2000 г., със следния текст:

„2. Административните проверки, предвидени в член 8, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 3508/92, следва да включват по-конкретно:

15 — ОВ L 340, стр. 29.

а) взаимно допълващи се проверки на декларирани парцели и животни, за да се предотврати отпускане на една и съща помощ повече от веднъж по отношение на една и съща календарна година/стопанска година и за да се предотврати всяко недължимо кумулиране на помощи, отпуснати в рамките на схеми на Общността за отпускане на помощ, които съдържат декларации за площи;

б) [...][16];

в) [...][17]“. [неофициален превод]

По-нататък, Регламент № 2801/99 замества второ тире на член 6, параграф 3 от Регламент № 3887/92, както следва:

— „5 % от всички подадени молби за помощ за „площ““. [неофициален превод]

12. Член 7, параграф 1 от Регламент № 3887/92 гласи:

„Ако държава-членка реши да приложи дистанционно наблюдение за цялата площ или за част от извадката, посочена в член 6, параграф 3, тя трябва да:

— извършва фотоинтерпретация на образи или заснемане от въздух с оглед установяване на почвеното покритие и измерване на площите на всички парцели, които следва да бъдат проверени,

— извършва физическа проверка на молбите, за които фотоинтерпретацията не дава възможност да се провери точността на декларацията в степен, удовлетворяваща компетентния орган“. [неофициален превод]

13. Член 9, параграф 2 от Регламент № 3887/92, изменен с Регламент (ЕО) № 1648/95 на Комисията от 6 юли 1995 г. [18], предвижда в частност следното:

„Ако се установи, че действително определената площ е по-малка от декларираната

16 — Отнася се само за проверките на едрия рогат добитък.

17 — Отнася се само за проверките на едрия рогат добитък.

18 — ОВ L 156, стр. 27.

в молбата за помощ за „площ“, изчисляването на размера на помощта се прави въз основа на площта, действително определена при проверката. Освен в случаи на непреодолима сила, действително определената площ обаче се намалява с двукратния размер на установеното надвишение, в случай че то надхвърля 3 % или два хектара и е равно най-много на 20 % от определената площ.

Ако установеното надвишение надхвърля 20 % от определената площ, не се отпуска никаква свързана помощ за „площ“.

[…]“. [неофициален превод]

14. Регламент № 3887/92 е отменен с Регламент (ЕО) № 2419/2001 на Комисията от 11 декември 2001 г. [19], който предвижда нови правила за прилагане на интегрираната система за администриране и контрол, създадена с Регламент № 3508/92, които са приложими на основание член 54 от него към молбите за помощи, подадени по отношение на стопански години или на премийни периоди, започващи от 1 януари 2002 г.

15. Член 31, параграф 2 от Регламент № 2419/2001, който съответства на член 9, параграф 2, първа алинея, първо изречение от Регламент № 3887/92, гласи:

„2. Без да накърнява намаленията и изключванията, съгласно членове 32—35, ако декларираният район [другаде в текста: „декларираната площ“] в молба за помощ надвишава района, определен за тази група култури в резултат от административни проверки или такива на място, размерът на помощта следва да се изчисли на базата на определения за тази група култури район.“ [неофициален превод]

II — Обстоятелства в основата на производството

16. От 1996 г. белгийските власти са приели система за идентификация на селскостопанските парцели, изградена въз основа на въздушни фотографии, получени от компютризираната географска информационна система (SIG) [20]. Селскостопанските парцели били идентифицирани от самите фермери с ръчно маркиране върху тези въздушни фотографии, след което администрацията извършвала графично кодиране на това маркиране в SIG.

19 — Регламент за определяне на подробни правила за прилагане на интегрираната система за администриране и контрол на някои схеми на Общността за отпускане на помощ, установени от Регламент (ЕИО) № 3508/92 на Съвета (ОВ L 327, стр. 11).

20 — Това е компютризиран инструмент, който се използва за представяне и анализ на обектите, които съществуват на земната повърхност и които имат пространствени координати. Географската или пространствената информация се основава на обща пространствена координатна система.

17. След проверки, извършени в Белгия през май 2001 г., натоварените с приключване на сметките на ФЕОГА служби на Комисията установяват наличие на някои аномалии при извършените от белгийските власти проверки в сектора на полските култури.

18. На 30 септември 2003 г. Комисията приема обобщен доклад, в който преценява по-конкретно, че за реколти 1999—2001 г. Кралство Белгия не е спазило нито член 8 от Регламент № 3508/92, нито членове 6 и 9 от Регламент № 3887/92, от една страна, като не е намалило декларираната площ на селскостопанските парцели, предмет на молба за помощи, и/или като не е извършило проверки на място, когато административният контрол показвал, че декларираната площ надвишавала площта, кодирана в SIG (наричана по-нататък „площта SIG“), и от друга страна, като е извършило със закъснение кодирането на селскостопанските парцели в SIG, като по този начин е попречило някои кандидатури да бъдат взети предвид при анализа на риска. От това Комисията прави извода, че Кралство Белгия не е извършило второстепенните проверки адекватно и при спазване на приложимата правна уредба.

19. На 4 февруари 2004 г. Комисията приема Решение 2004/136 (наричано по-нататък „спорното решение“), което по-специално предвижда намаляване с фиксиран размер от 2 % (равняващо се на 9 322 809 EUR) на разходите, направени от разплащателните агенции, акредитирани от Кралство Белгия, които разходи са декларирани по ФЕОГА, секция „Гарантиране“, за сектора на полските култури за финансовите години 2000—2002, поради допуснати пропуски при второстепенните проверки.

III — Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

20. С жалба, подадена в секретариата на Съда на 13 април 2004 г., заведена под номер C-176/04, Кралство Белгия е поискало отмяната на спорното решение в частта, в която то предвижда посоченото намаляване с фиксиран размер, или, при условията на евентуалност, намаляване до 1 079 814 EUR на размера на изключените разходи.

21. С определение от 8 юни 2004 г. Съдът връща делото на Първоинстанционния съд в изпълнение на член 51 от Статута на Съда съгласно Решение 2004/407/ЕО, Евратом на Съвета от 26 април 2004 година за изменение на членове 51 и 54 от Протокола относно статута на Съда на Европейските общности [21].

22. Жалбата, заведена в секретариата на Първоинстанционния съд под номер T-221/04, се основава на три правни

21 — ОВ L 132, стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 5, стр. 30.

основания. С първото правно основание жалбоподателят твърди, че не е нарушил член 8 от Регламент № 3508/92, нито членове 6 и 9 от Регламент № 3887/92. С второто правно основание, формулирано при условията на евентуалност спрямо първото, Комисията е упрекната, че е нарушила условията, предвидени в документ № VI/5330/97 от 23 декември 1997 година, озаглавен „Насоки за изчисляване на финансовите последици при подготовката на решението относно приключването на сметките на ФЕОГА, секция „Гарантиране““ [22] (наричани по-нататък „насоките“), и в крайна сметка че е нарушила член 5, параграф 2, буква в) от Регламент № 729/70 [23], изменен с Регламент № 1287/95 [24], и член 7, параграф 4 от Регламент № 1258/1999 [25]. С третото правно основание, формулирано при условията на евентуалност спрямо първите две, жалбоподателят изтъква нарушение на принципа на пропорционалност при определянето на размера на корекцията, извършена от Комисията.

23. В обжалваното съдебно решение, с което изцяло отхвърля жалбата и осъжда жалбоподателя да заплати съдебните разноски, Първоинстанционният съд най-напред изтъква служебно недопустимостта на предявеното при условията на евентуалност искане, целящо намаляване на размера на корекцията, тъй като смята, че не е компетентен в рамките на жалба за отмяна да замени или да измени спорното решение [26].

24. По същество Първоинстанционният съд на първо място разглежда съвместно и отхвърля първото правно основание и първата част от второто правно основание, с която е било изтъкнато, че посоченото в насоките условие за съществен пропуск в прилагането на общностните норми не е било изпълнено в конкретния случай.

25. От гледна точка на първото твърдение за нарушение по отношение на Кралство Белгия в изготвения от Комисията обобщен доклад, свързано с недостатъчната реакция на белгийските органи на аномалиите, разкрити чрез SIG в контекста на административния контрол, Първоинстанционният съд в началото изтъква, че от посочения доклад било видно, че помощите са били изплащани без допълнително проучване от белгийските органи в някои случаи, в които декларираната площ в молбата за помощ надвишавала с повече от 5 % площта SIG, и във всички случаи, в които това надвишаване е било по-малко от 5 % [27].

26. Първоинстанционният съд отбелязва, че когато SIG показва при административната проверка, че декларираната площ в молбата за помощ е по-голяма от площта SIG, подобно разминаване представлява аномалия, разкриваща потенциална нередовност на тази молба (наричани по-нататък „аномалиите“). Всъщност Първоинстанционният съд констатира, че „ако площта SIG съответства в по-голяма

22 — Неофициален превод на текста на френски език на документа, приложен към преписката по делото.

23 — Вж. по-горе, бележки под линия 4 и 6.

24 — Регламент (ЕО) № 1287/95 на Съвета от 22 май 1995 година за изменение на Регламент (ЕИО) № 729/70 относно финансирането на Общата селскостопанска политика (ОВ L 125, стр. 1).

25 — Вж. по-горе, бележки под линия 4 и 6.

26 — Точки 26—28 от обжалваното съдебно решение.

27 — Обжалваното съдебно решение (точка 45).

степен на действителната площ, отколкото на декларираната такава в молбата за помощ, то плащането на помощта за площ в зависимост от декларираната площ води до недължимо плащане в полза на молителя и следователно до загуба за ФЕОГА“. Поради това той отхвърля довода на жалбоподателя, според който неточността на произтичащите от SIG данни относно площта на парцелите, получени чрез ръчно маркиране на площта дори върху остарели фотографии, правело посочените аномалии незначителни. Според Първоинстанционния съд от тази неточност следва, че „рискът от загуба за ФЕОГА не може да бъде изключен“. Всъщност, продължава Първоинстанционният съд, „ако данните SIG бяха точни, тази загуба щеше да е сигурна“, като „неточността на тези данни не позволява да се узнае дали тази загуба е действителна“, поради което „тези аномалии следователно показват риск от загуба за ФЕОГА“ [28].

27. Първоинстанционният съд отбелязва след това, че макар действащата към момента на настъпване на фактите правна уредба да не е задължавала държавите-членки да използват SIG, като същевременно е разрешавала това, белгийските органи, като са се оборудвали със SIG, преди тя да е станала задължителна, все пак са си осигурили „инструмент за контрол, годен да предостави релевантни данни, с което се надхвърлят изричните задължения по член 6, параграф 2 от Регламент № 3887/92“. Следователно според Първоинстанционния съд Комисията не е можела „да игнорира това обстоятелство, установяващо наличието на сериозно и разумно съмнение, което ясно показва риск от загуба за ФЕОГА, единствено поради това че системата, която е разкрила аномалиите, не е била задължителна или не е била предназначена за тази цел“. Поради това Първоинстанционният съд е счел, че Комисията е подкрепила с доказателства, съгласно съдебната практика [29], сериозните си и разумни съмнения относно точността на декларираните от фермерите площи и следователно относно ефективността на проверките, извършени от белгийските органи, както и относно верността на данните, представените от тези органи [30].

28. По-нататък, Първоинстанционният съд отхвърля и довода на жалбоподателя, според който предписвайки на белгийските органи да предприемат при наличието на посочените аномалии проверки на място, намаляване на площта или други административни проверки, Комисията целяла да наложи задължения, които били въведени едва с текстове, последващи настъпването на фактите в конкретния случай. Първоинстанционният съд отбелязва в това отношение, че подобни задължения „възниквали, при необходимост имплицитно, от факта, че съгласно правната уредба [в областта] държавите-членки са длъжни да организират ефикасна система за контрол и надзор“. В частност Първоинстанционният съд е извел от член 8 от Регламент № 3508/92, както и от член 6, параграф 1 и член 9, параграф 2 от Регламент № 3887/92, че „държавите-членки са длъжни да организират административни проверки и проверки на място, с които да се гарантира пълното спазване на материалноправните и формалните условия за отпускане на помощи“. По-нататък,

28 — Точки 47 и 48 от обжалваното съдебно решение. Всички цитирани в заключението откъси от това решение са неофициален превод на оригиналния френски текст.

29 — Решение от 21 януари 1999 г. по дело Германия/Комисия (C-54/95, Recueil, стр. I-35, точка 34).

30 — Точки 30, 49 и 50 от обжалваното съдебно решение.

от съдебната практика [31] той заключава, че „административната проверка, която предшества проверката на място, трябва да се извърши по такъв начин, че да позволи на националните власти да достигнат до всички възможни заключения, уверения или съмнения относно спазването на условията за отпускане на помощи“ [32].

29. След като е направил извода, че белгийските власти са били длъжни да реагират на разкритите от SIG аномалии [33], Първоинстанционният съд е проверил дали извършените за тази цел проверки от посочените органи са били ефикасни. Посочените проверки са описани в точка 58 от обжалваното съдебно решение по следния начин:

„В конкретния случай сред критериите, които служат за предвидения в член 6, параграф 4 от Регламент № 3887/92 анализ на рисковете, за да се определят кандидатурите, които трябва да бъдат предмет на проверки на място, белгийските органи са включили по своя инициатива критерий, основан на аномалиите. Когато кандидатурите са принадлежали към група култури, която сама по себе си е представяла положителни или отрицателни аномалии, надхвърлящи определено допустимо отклонение, тези органи са проверили графичните данни, произтичащи от SIG, и са могли да установят, че поправянето на тези данни в някои случаи довело до изчезване на аномалиите. В останалите случаи те са избрали кандидатурите с оглед проверка на място. Белгийското правителство поддържа, без това да е оспорено, че е предприело такъв контрол за 10 % от молбите, представляващи значителна част от молбите, които са били избрани на база на критерия, свързан с аномалиите в контекста на анализа на рисковете (52 % през 1999 г., 24 % през 2000 г. и 28 % през 2001 г.)“ [34].

30. В това отношение, след като е установил, че въпросното допустимо отклонение е било 5 % [35], Първоинстанционният съд е посочил, че използването на допустимо отклонение при административния контрол не е било приемливо, защото е нарушавало посочения контрол. В този смисъл той е отбелязал:

„Всъщност ролята на този контрол е да се проверят данните в молбите за помощ. Премахването на индикациите за нередности на този етап, като в конкретния случай се вземат предвид само аномалиите, надхвърлящи 5 %, обаче не позволява извършването на пълна и ефективна проверка на съответните кандидатури. В допълнение, това премахване на етапа на анализа на риска не позволява аномалиите, евентуално заедно с други критерии, да доведат до извършването на проверки. Впрочем ако едно допустимо отклонение може да бъде прието при извършване на проверки на място, по-специално чрез дистанционно наблюдение със сателитни снимки, поради техническите ограничения на измервателния инструмент, използването на подобно отклонение на етапа на административния контрол не може да бъде обосновано от подобни

31 — Решение от 3 октомври 1996 г. по дело Германия/Комисия (C-41/94, Recueil, стр. I-4733, точка 17) и Решение от 14 април 2005 г. по дело Испания/Комисия (C-468/02, точка 40).

32 — Точки 51—54 от обжалваното съдебно решение.

33 — Обжалваното съдебно решение (точка 57).

34 — Обжалваното съдебно решение (точка 58).

35 — Обжалваното съдебно решение (точка 59).

причини. В това отношение трябва да се отбележи, че аномалиите не отразяват грешка в измерването, дължаща се на изтъкнатата от белгийското правителство неточност на SIG, а отразяват съществуващото противоречие между декларираните данни и административните данни, с които разполагат белгийските органи“ [36].

31. Първоинстанционният съд добавя, че във всеки случай „използването на допустимо отклонение от 5 % не може да разпръсне съмненията относно точността на данните, предоставени от белгийските органи, поне до равнището от 5 % от тези данни, без да се засягат съмненията, породени от липсата на санкции, приложими към нередовните молби“. По този начин той отбелязва, както е констатирала Комисията, че „извършените от белгийските органи проверки не са от естество да препятстват изплащането на помощи без допълнителни проверки за някои кандидатури, които представят аномалия, надхвърляща 5 %, и за всички кандидатури, които представят аномалия под 5 %“ [37].

32. От гледна точка на второто твърдение за нарушение, формулирано в обобщения доклад, относно закъснението в графичното кодиране, Първоинстанционният съд най-напред изтъква, че от посочения доклад е видно, че в края на август само 60 % от данните са били въведени в SIG през 1999 г., 70 % — през 2000 г. и 87 % — през 2001 г., обстоятелство, което е накарало Комисията да направи извода, че значителен брой кандидатури не са могли да бъдат взети предвид при анализа на риска, нито да бъдат избрани за проверка на място [38].

33. Първоинстанционният съд отбелязва в това отношение, че Комисията правилно е преценила, че това късно кодиране не е позволило да се предприемат своевременно административните проверки, като по този начин са възпрепятствани проверките на място. Първоинстанционният съд приема в частност, че „[т]ъй като белгийското правителство не е представило подходящи доказателства, с които да се оборят констатациите на Комисията относно липсата на проверки на място поради късното кодиране“, „определен брой кандидатури са избегнали такъв контрол“ [39].

34. Фактът, че нито един нормативен акт относно ФЕОГА не предвиждал краен срок за графичното кодиране преди 31 август всяка година, според Първоинстанционния съд допускал подобен извод, доколкото, от една страна, „липсата на изрично предвидени задължения не може да заличи съмненията, породени от липсата на проверка на място“, и от друга страна, „щом като води до липса на контрол, това закъснение противоречи на общото задължение за извършване на такива проверки“. Първоинстанционният съд впрочем приема за ирелевантен факта, че проверки на място са били извършени след 31 август и че са довели до корекции.

36 — Обжалваното съдебно решение (точка 60).
37 — Обжалваното съдебно решение (точка 61).
38 — Обжалваното съдебно решение (точка 65).
39 — Обжалваното съдебно решение (точки 67 и 69).

Според Първоинстанционния съд това обстоятелство всъщност не означава, „че са били направени всички необходими проверки, и не доказва, че тези проверки на място са резултат от осъществен след 31 август ефикасен анализ на риска“ [40].

35. Накрая Първоинстанционният съд отхвърля и втората част от второто правно основание, изведена от несъществуването на реален риск от загуба за ФЕОГА — последващо условие за прилагане на финансова корекция съгласно насоките, както и третото правно основание, изведено от нарушение на принципа на пропорционалност.

IV — Производство пред Съда и искания на страните

36. С жалба, подадена в секретариата на Съда на 13 октомври 2006 г., жалбоподателят обжалва посоченото съдебно решение.

37. Представителите на страните са изслушани в съдебното заседание от 21 юни 2007 г.

40 — Обжалваното съдебно решение (точка 70).

38. Жалбоподателят моли Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение и след като уважи жалбата, подадена в първоинстанционното производство, да отмени спорното решение,

— при условията на евентуалност, да отмени обжалваното съдебно решение и въз основа на своята пълна юрисдикция да намали на 1 491 085 EUR приложената към жалбоподателя корекция в спорното решение,

— също при условията на евентуалност, да отмени обжалваното съдебно решение и да върне делото на Първоинстанционния съд, както и

— да осъди Комисията да заплати направените съдебни разноски както в производството по обжалване, така и в първоинстанционното производство.

39. Комисията моли Съда:

— да отхвърли жалбата и

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

V — Правен анализ

А — *По жалбата срещу решението на Първоинстанционния съд*

40. В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква четири правни основания. Първото правно основание е изведено от изопачаване на фактите. Второто е изведено от нарушение на член 8 от Регламент № 3508/92 и на членове 6 и 9 от Регламент № 3887/92, както и на задължението за мотивиране. Третото правно основание е изведено от нарушение на принципа на пропорционалност. Четвъртото правно основание е изведено от грешка при прилагане на правото, що се отнася до пълната юрисдикция на общностния съд в разглежданата материя.

1. По първото правно основание, изведено от изопачаване на фактите

41. Жалбоподателят обяснява, че системата за идентификация на селскостопанските парцели, с която се е оборудвал от 1996 г., SIG, към момента на настъпване на фактите по делото не е била задължителна, а е станала такава едва през 2005 г. в резултат на Регламент № 1593/2000 и е била по-точна и ефективна от тази, с която са се били оборудвали другите държави-членки, тъй като е била създадена на равнището на отделен селскостопански парцел (а не на равнището на групи парцели) и се е основавала на въздушни фотографии (а не на планове или кадастрални регистри). Чрез идентификацията на селскостопанските парцели SIG е трябвало да позволява да се извършват взаимно допълващи се проверки при административния контрол на молбите за помощи с оглед на разкриването и премахването на припокриването между парцелите и за да се предотврати предоставянето на повече от една помощ за един и същи парцел. Напротив, за реколтите, обхванати от спорното решение (1999—2001 г., наричан по-нататък „разглеждания период“), белгийските органи въобще не били разглеждали SIG като инструмент за измерване на точната площ на селскостопанските парцели. Площта SIG била неточна, понеже вместо да се основава върху измерванията, извършени на терена или чрез дистанционно наблюдение, се изчислява въз основа на рисунка на парцелите, направена с ръчно маркиране от фермерите върху въздушните фотографии. При ръчното маркиране или при неговото кодиране в SIG обаче фермерът или техниците от Бюрото на провинцията (Ufficio provinciale) са могли да допуснат грешки или неточности, които, макар и ограничени, са могли да повлияят значително върху изчисляването на площите, тъй като фотографиите били по скала 1:10 000. По-нататък, през разглеждания период площта SIG не е съответствала непременно на положението върху терена, по-специално защото ръчното маркиране било извършвано върху фотографии, които са можели да бъдат до петгодишни, докато всяка година 25—30 % от селскостопанските парцели са променяли площта си в зависимост от културите, засаждани на терена. Според жалбоподателя следователно SIG е позволявала да се извърши единствено приблизителна оценка на площите, като точната площ е била изчислявана и е можела да бъде изчислена в Белгия, както в другите държави-членки, само чрез измервания, извършени на място от квалифицирани лица или чрез фотоинтерпретация на сателитни образи (дистанционно наблюдение).

42. Предвид тези характеристики на приетата от белгийските органи SIG,

Първоинстанционният съд бил изопачил фактите, като приел в точка 47 от обжалваното съдебно решение, че площта SIG е била по-близо до действителността, отколкото декларираната от фермерите площ в молбите за помощи. Първоинстанционният съд освен това не бил разбрал функционирането на SIG, като приел, от една страна, че установената при административния контрол разлика между площта SIG и декларираната площ е представлявала аномалия, показваща потенциална нередовност на молбата за помощ, и от друга страна, че неточността на площта SIG не е позволявала да се установи дали има действителна загуба за ФЕОГА и че SIG е позволявала ясно да се идентифицират рисковете от загуба за ФЕОГА при административния контрол. Обжалваното съдебно решение като цяло било основано върху погрешната предпоставка, съгласно която SIG позволявала да се открият аномалиите, свързани с декларираните площи.

43. Комисията смята, че Първоинстанционният съд не е изопачил фактите. Тя отговаря, че последният изобщо не е приел, че SIG била инструмент за измерване, а само е преценил, че липсата на съответствие между площта SIG и декларираната площ е позволявала подхранването на сериозни съмнения относно втората. По-нататък, според Комисията целите на SIG не можели да се ограничат, както твърди жалбоподателят, само до идентифициране на селскостопанските парцели, както и до разкриване на припокриванията и дублираните декларации. В това отношение тя отбелязва, че по силата на член 6, параграф 2, буква а) от Регламент № 3887/92 административните проверки включват „по-конкретно“, и следователно не само, взаимно допълващи се проверки на декларираните парцели, за да се предотвратят недължими плащания, и напомня, че параграф 1 от същия член гласи, че административните проверки и проверките на място се извършват по такъв начин, че да гарантират ефективната проверка на спазването на условията, при които се отпускат помощи и премии.

44. От своя страна не откривам изопачаване на фактите от Първоинстанционния съд в обжалваното съдебно решение.

45. В точка 47 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд не потвърждава нито че площта SIG отразява действителната площ на селскостопанските парцели, нито че тя съответства повече на действителната площ, отколкото на декларираната. Второто изречение от посочената точка, според което „ако площта SIG съответства в по-голяма степен на действителната площ в сравнение с декларираната такава в молбата за помощ, то плащането на помощта за площ в зависимост от декларираната площ води до недължимо плащане в полза на молителя и следователно до загуба за ФЕОГА“, е формулирано по хипотетичен начин (както сочи въвеждащото „ако“). Това изречение следователно цели да отрази, че когато площта SIG е по-малка от декларираната площ, плащането на помощта въз основа на последната води до загуба за ФЕОГА, *в хипотезата,* при която действителната площ съответства повече на площта SIG, отколкото на декларираната площ[41].

41 — Формулировката на това изречение несъмнено не е от най-сполучливите, защото изразява по ненужно сложен начин очевидната идея, че има загуба за ФЕОГА, когато помощта е платена въз основа на декларираната площ и тя надхвърля действителната площ.

46. Впрочем твърдението в първото изречение от същата точка 47, според което „когато SIG показва при административната проверка, че декларираната площ в молбата за помощ е по-голяма от площта SIG, подобно разминаване представлява аномалия, разкриваща потенциална нередовност на тази молба“, според мен е съображение на Първоинстанционния съд, а не установяване на факт. Обжалваното съдебно решение ясно показва, че Първоинстанционният съд е взел предвид „неточността на данните SIG“ [42] и че не е възприел тези данни като абсолютна истина. Следователно въпросът дали разглежданата разлика е можела основателно да се разглежда като „аномалия, разкриваща потенциална нередовност на молба[та]“ според мен не се отнася до установяването на фактите.

47. Дали тогава този въпрос засяга преценката на фактите, която не подлежи на контрол в производството по обжалване, или правната квалификация на фактите, която може евентуално да бъде отхвърлена от Съда?

48. Смятам, че този въпрос засяга по същество значението, което трябва да се отдаде на разглежданата разлика във връзка със задълженията на държавите-членки и на техните органи. В крайна сметка според мен въпросът засяга определянето на обхвата на задължението на държавите-членки да организират ефикасна система за контрол и надзор [43], и по-специално да организират съгласно член 8 от Регламент № 3508/92, член 6, параграф 1 и член 9, параграф 2 от Регламент № 3887/92 административни проверки и проверки на място, с които да се гарантира пълното спазване на материалноправните и формалните условия за отпускане на помощи. Следователно това е правен въпрос, по който Съдът е компетентен да се произнесе в производството по обжалване и който жалбоподателят повдига по по-конкретен и изчерпателен начин с второто правно основание, което ще разгледам по-долу.

2. По второто правно основание, изведено от нарушението на член 8 от Регламент № 3508/92 и на членове 6 и 9 от Регламент № 3887/92, както и от нарушението на задължението за мотивиране

49. Второто правно основание, както е формулирано в жалбата, се разделя на пет части. В първите три части жалбоподателят отхвърля съображенията на Първоинстанционния съд относно твърдението за нарушение, изведено от недостатъчната реакция на белгийските органи на аномалиите, разкрити чрез SIG при административния контрол. Четвъртата част засяга съображенията на Първоинстанционния съд относно твърдението за нарушение, изведено от закъснението в графичното кодиране. В петата част жалбоподателят изтъква нарушение на

42 — Вж. например точка 48 от обжалваното съдебно решение, където може да се прочете, че „неточността на данните SIG не води до тяхното обезсмисляне“.

43 — Решение от 12 юни 1990 г. по дело Германия/Комисия (C-8/88, Recueil, стр. I-2321, точка 16) и Решение по дело Испания/Комисия, посочено по-горе, точка 35.

задължението за мотивиране във връзка с определени въпроси, засегнати в обжалваното съдебно решение.

50. При положение че дори да се приеме, че съществуват твърдените пороци в мотивите на обжалваното съдебно решение, посочени в петата част от разглежданото тук правно основание, те не пречат на Съда да разгледа по същество доводите, формулирани в първите четири части от посоченото правно основание, ще започна с разглеждането на последните.

а) По първите три части от правното основание (по твърдението за нарушение, изведено от недостатъчната реакция на белгийските органи на аномалиите, разкрити чрез SIG при административния контрол)

i) Доводи на страните

— По първата част от правното основание във връзка с нарушението на член 6, параграф 7 от Регламент № 3887/92, що се отнася до дефиницията на подходящите средства за определяне на площта на селскостопанските парцели

51. Жалбоподателят твърди, че като разглежда SIG в точка 49 от обжалваното съдебно решение като „инструмент за контрол, годен да предостави релевантни данни, с което се надхвърлят изричните задължения по член 6, параграф 2 от Регламент № 3887/92“, и като инструмент, който може да позволи идентифицирането на риск от загуба за ФЕОГА, Първоинстанционният съд е нарушил член 6, параграф 7 от същия регламент. Последната разпоредба всъщност препращала на националните органи да дефинират подходящите средства за определяне на площта на селскостопанските парцели. Тъй като белгийските органи са решили, че площта на селскостопанските парцели е трябвало да бъде определяна посредством измерване на място от геометър или от друг квалифициран служител, или чрез фотоинтерпретация на сателитни образи (дистанционно наблюдение), Първоинстанционният съд не е можел да придава на SIG качество — а именно на инструмент за измерване на площта на селскостопанските парцели — което белгийските органи не са признавали на тази система.

52. Комисията счита, че член 6, параграф 7 от Регламент № 3887/92 не е релевантен в конкретния случай, доколкото според нея тази разпоредба засяга измерването на селскостопанските парцели и поради това се прилага за проверките на място, а не за административните проверки. Във всеки случай Комисията отбелязва, че от 1996 г. белгийските органи свободно са избрали система за идентификация на селскостопанските парцели и следователно административен контрол, основан върху въздушни фотографии — възможност, която е изрично разрешена от член 4 от Регламент № 3508/92, така че са били длъжни в случай на разлика между декларираната площ и площта SIG да направят необходимите изводи и да предприемат подходящи действия.

— По втората и третата част, свързани с нарушението на член 8 от Регламент № 3508/92 и на член 6, параграф 1 и член 9, параграф 2 от Регламент № 3887/92

53. Жалбоподателят твърди, че начинът на действие, който според обобщения доклад на Комисията белгийските органи е трябвало да следват, при установяване на положителна разлика между декларираната площ и площта SIG (а именно да извършат проверка на място или да намалят площта спрямо декларираната такава, наричани по-нататък „непредприетите мерки“) не можел да се разглежда като задължителен, поради това че имплицитно произтичал от общото задължение по член 8 от Регламент № 3508/92 и от член 6, параграф 1 и член 9, параграф 2 от Регламент № 3887/92 да се организира ефикасна система за контрол и надзор. Първоинстанционният съд приложил неправилно тези разпоредби, като постановил, че на основание на същите белгийските органи е трябвало да приемат непредприетите мерки.

54. На първо място жалбоподателят подчертава, че по силата на член 8 от Регламент № 3508/92 и на членове 6 и 7 от Регламент № 3887/92 държавите-членки разполагат с широко право на преценка относно организацията на своята интегрирана система за администриране и контрол — право, което Комисията трябва да зачита. Първоинстанционният съд обаче, преценявайки дали при изпълнението на посоченото право белгийските органи са осигурили ефективна система за контрол, неправилно пропуснал да разгледа факта, че приетата от посочените органи система за контрол доста надхвърляла общностната правна уредба, тъй като предвиждала анализ на риска по тринадесет критерия, а не само по четирите критерия, предвидени изрично от член 6, параграф 4 от Регламент № 3887/92, както и система за идентификация на селскостопанските парцели на равнището на отделен парцел, а не на групи парцели.

55. На второ място, задължението на белгийските органи да предприемат непредприетите мерки било несъвместимо с изричните разпоредби на вторичното общностно право. От една страна, въпросното задължение противоречало на разпоредбата на член 6, параграф 3 от Регламент № 3887/92, която предвижда проверки на място само за представителна извадка, представляваща 5 % от молбите за помощ. Налагането на непредприетите мерки на практика означавало да се наложи методологията на дистанционното наблюдение на етапа на административните проверки, докато дистанционното наблюдение в действителност било форма на проверка на място. От друга страна, същото задължение било в противоречие с член 9, параграф 2 от Регламент № 3887/92, който предвижда намаляването на декларираната площ, когато тя надхвърля „действително определената“ площ, т.е. според решение по дело Agrargenossenschaft Pretzsch [44], площта, определена чрез проверка на място. Задължението да се намали площта в случай на положителна разлика между декларираната площ и площта, определена при административна проверка, било въведено едва за реколтата от 2002 г.

44 — Решение от 28 ноември 2002 г. (C-417/00, Recueil, стр. I-11053, точка 48).

нататък по силата на член 31 от Регламент № 2419/2001.

56. На трето място, задължението да се предприемат непредприетите мерки било несъвместимо и с общите принципи на общностното право като принципа на правна сигурност и принципа на недопускане на дискриминация. От една страна, щяло да се стигне до санкциониране на фермерите дори при липса на проверка на място, а тази възможност не произтичала от ясни и изрични правила и поради това не можела да бъде предвидена от тях. От друга страна, въпросното задължение щяло да доведе до дискриминиране на Кралство Белгия спрямо всички останали държави-членки, които използват не SIG, която е създадена на равнището на отделния селскостопански парцел, а доста по-неточни и по-малко ефективни системи в рамките на административния контрол.

57. На четвърто място, Първоинстанционният съд неправилно постановил, че е неприемливо използването на допустимо отклонение при административния контрол. Използването на допустимо отклонение от една страна било изрично предвидено в член 6, параграф 7 от Регламент № 3887/92, а от друга страна било предвидено и за административния контрол дори от препоръките, изхождащи от самата Комисия [45], и накрая било a fortiori обосновано в конкретния случай, доколкото получените от SIG данни относно площта на селскостопанските парцели не били особено надеждни.

58. Комисията твърди, че задължението да се приемат непредприетите мерки е присъщо на спазването на съществуващата правна уредба, която налага на държавите-членки по-специално да извършват административен контрол на всички молби за помощи (член 8, параграф 1 от Регламент № 3508/92), за да гарантират „ефективната проверка“ на спазването на условията, при които се отпускат помощи (член 6, параграф 1 от Регламент № 3887/92). Според Комисията при установяването на положителна разлика между декларираната площ и площта SIG белгийските органи не са могли да бездействат, лишавайки по този начин от полезно действие предвидените от общностното право административни проверки.

59. Комисията не смята, че потвърждаването на съществуването на посоченото задължение предполага прилагането на методологията на дистанционното наблюдение в рамките на административните проверки. Тя припомня, че използването на въздушни фотографии за целите на административния контрол е възможност, която белгийските органи са избрали, и че това е нещо различно от физическата проверка, извършвана посредством дистанционно наблюдение.

45 — Жалбоподателят препраща към „Технически препоръки за финансовата 2000 година“ (№ OL/I04/M2066/2000) — документ на генерална дирекция „Научни изследвания“, и към приложението към документ № VI/8388/94 на генерална дирекция „Земеделие и развитие на селските райони“.

60. Що се отнася до посоченото по-горе Решение по дело Agrargenossenschaft

Pretzsch, Комисията изтъква, че точка 48 от него, към която препраща жалбоподателят, трябва да се чете, като се държи сметка, че при обстоятелствата в разглеждания по това дело случай единствено проверка на място е можела да позволи да се открие констатираното нарушение. Комисията посочва, че в точка 40 от въпросното решение Съдът не провежда разграничение между административните проверки и проверките на място, когато потвърждава, че „констатирането на разлика между декларираната площ и площта, действително определена при проверките, извършени от компетентните органи, сама по себе си води до прилагане на санкция“. В допълнение, член 31, параграф 2 от Регламент № 2419/2001 само посочва изрично това, което произтича още от член 9, параграф 2 от Регламент № 3887/92.

61. Тълкуването на въпросната правна уредба от Първоинстанционния съд не противоречало на принципите на правна сигурност и на недопускане на дискриминация. От една страна, Първоинстанционният съд бил припомнил в обжалваното съдебно решение, че белгийските органи са имали възможността да извършват проверки на място. От друга страна, веднъж избрали определен метод за контрол, посочените органи е трябвало да се придържат към този метод и да гарантират ефективността на проверките съгласно член 6, параграф 1 от Регламент № 3887/92.

62. На последно място, според Комисията границата на допустимо отклонение, предвидена в член 6, параграф 7 от Регламент № 3887/92, се отнася само до проверките на място. Нейните собствени препоръки, посочени от жалбоподателя, наистина предвиждали прилагането на допустимо отклонение в рамките на административните проверки на данните за площта, но само по отношение на данните, получени при първоначалното създаване на системата за идентификация на парцелите въз основа на векторни цифрови изображения, а не и по отношение на получените по-късно данни.

ii) Съображения

63. Оплакванията, изтъкнати в рамките на първите три части от второто правно основание, могат да бъдат разгледани съвместно, доколкото всичките целят по същество да докажат, че Първоинстанционният съд неправилно е постановил в обжалваното съдебно решение, че член 8 от Регламент № 3508/92 и член 6, параграф 1 и член 9, параграф 2 от Регламент № 3887/92 е трябвало да бъдат тълкувани в смисъл, че в случай като този по настоящото дело те са налагали на белгийските органи да приемат непредприетите мерки. В подкрепа на тази теза жалбоподателят изтъква, освен доводите, основани на текста на тези разпоредби, и доводи, основани на други разпоредби от същия член 6 от Регламент № 3887/92 и на общите принципи на общностното право.

64. Преди да пристъпя към разглеждането на тези доводи, припомням, както впрочем е направил Първоинстанционният съд в обжалваното съдебно решение, че според постоянната съдебна практика когато

Комисията откаже да начисли определени разходи за сметка на ФЕОГА, поради това че те са направени в резултат на нарушения на общностната правна уредба, за които отговаря дадена държава-членка, Комисията трябва не да докаже изчерпателно, че извършените от тази държава-членка проверки са недостатъчни или че предоставените от последната данни са неверни, а да представи доказателство за сериозно и разумно съмнение, което тя изпитва относно проверките, извършени от националните органи или относно правилното прилагане на действащото общностно законодателство. Това облекчаване на доказателствената тежест за Комисията се обяснява с факта, че държавата може най-добре да събере и провери необходимите за приключване на сметките на ФЕОГА данни, поради което тя е длъжна да представи най-подробните и пълни доказателства за действителното извършване на своите проверки, а при необходимост и за неточността на твърденията на Комисията [46].

65. От това следва, че Първоинстанционният съд правилно е целял посредством своя анализ да провери дали резултатите от проверките, извършени от Комисията, са били в състояние да подхранят в нея сериозни и разумни съмнения относно ефективността на извършените в конкретния случай проверки от белгийските органи. В това отношение, що се отнася до първото твърдение за нарушение, формулирано от Комисията в обобщения доклад, Първоинстанционният съд потвърждава същото, след като приема, на първо място, че положителната разлика между декларираната площ и площта SIG представлява „аномалия, разкриваща потенциална нередовност“ на молбата за помощи, на която белгийските органи са били длъжни да реагират по подходящ начин, и на второ място, че поведението на последните при наличието на подобна аномалия не е било подходяща реакция, която е трябвало да се състои в приемането на непредприетите мерки.

66. Първоинстанционният съд е признал в точка 52 от обжалваното съдебно решение, че действащата общностна правна уредба през разглеждания период не е налагала изрично на белгийските органи да приемат непредприетите мерки при установяване на аномалиите. Първоинстанционният съд обаче приема, че такова задължение произтича имплицитно от член 8 от Регламент № 3508/92 и от член 6, параграф 1 и член 9, параграф 2 от Регламент № 3887/92.

67. Основният въпрос, който се поставя от първите три части от второто правно основание, е по същество дали Първоинстанционният съд по този начин не е изтълкувал неправилно обхвата на задълженията, произтичащи за държавите-членки от посочените разпоредби.

68. Вярно е, че според практиката на Съда, припомнена от Първоинстанционния съд, задължението за въвеждане на определени мерки за надзор и начини за контрол, които не са наложени изрично на

46 — Решение от 14 април 2005 г. по дело Португалия/Комисия (C-335/03, Recueil, стр. I-2955, точка 68 и цитираната съдебна практика).

държавите-членки от общностната правна уредба в разглежданата област, може имплицитно да възникне за последните от факта, че по силата на въпросната правна уредба държавите-членки са длъжни да прилагат режимите на премии и помощи и да организират система за контрол и надзор [47].

69. В частност освен член 8, параграф 1 от Регламент № 729/70 и съответстващата му разпоредба на член 8, параграф 1 от Регламент № 1258/1999, които налагат на държавите-членки общото задължение да приемат необходимите мерки за проверка дали финансираните от ФЕОГА сделки са действително и правилно извършени, за предотвратяване и справяне с нередностите и за възстановяване на суми, изгубени в резултат на допуснати нередности или небрежност, следва да се припомни и член 8, параграфи 1 и 2 от Регламент № 3508/92, по силата на който държавите-членки трябва да осъществяват административни проверки на молбите за помощи, допълнени от проверки на място в извадка от земеделски стопанства, както и член 6, параграф 1 от Регламент № 3887/92, който гласи, че административните проверки и проверките на място следва да бъдат извършвани по такъв начин, че да гарантират ефективната проверка на спазването на условията, при които се отпускат помощи и премии.

70. От тези разпоредби, разглеждани в светлината на задължението за лоялно сътрудничество с Комисията, установено в член 10 ЕО, следва, че що се отнася по-специално до правилното използване на общностните средства, държавите-членки са длъжни да организират съвкупност от административни проверки и проверки на място, с които да се гарантира пълното спазване на материалноправните и формалните условия за отпускане на разглежданите премии [48].

71. Не ми изглежда обаче, че това задължение може да породи последиците, които Комисията и Първоинстанционният съд са извели в конкретния случай в тежест на белгийските органи.

72. Интегрираната система за администриране и контрол, създадена с Регламенти № 3508/92 и № 3887/92 (наричана по-нататък „SIGC“), според Съда цели да „направи по-ефективни дейностите по администриране и контрол“. Поради това тя се основава на първо място на декларациите, направени от фермерите в молбата за помощи. Съдът отбелязва, че „[е]фективната процедура предполага, че информацията, която трябва да бъде предоставена от заявителя на помощта в съответствие с член 6 от [Регламент № 3887/92], трябва да бъде пълна и точна от самото начало, за да му позволи да представи правилна молба за предоставяне на компенсаторни плащания и да избегне налагането на санкции“ [49].

47 — Посочени по-горе Решение от 12 юни 1990 г. по дело Германия/Комисия, точка 16, и Решение по дело Испания/Комисия, точка 35.

48 — Вж. Решение от 12 юни 1990 г. по дело Германия/Комисия, точка 20 и Решение от 12 юни 1990 г. по дело Испания/Комисия, точка 36, посочени по-горе.

49 — Решение от 16 май 2002 г. по дело Schilling и Nehring (C-63/00, Recueil, стр. I-4483, точка 34).

73. Съдът по-нататък подчертава, че „[с]тава дума при предоставянето на помощите, отпускани на основание на SIGC, за процедури по голям брой молби“, поради което „[е]фективната защита на финансовите интереси на Общността в този контекст налага бенефициерите на помощи активно да участват в точното изпълнение на тези процедури и да поемат отговорността за правилността на сумите, които са им определени в рамките на SIGC“ [50].

74. Според Съда от разпоредбите на Регламенти № 3508/92 и № 3887/92 следва, че „националните органи не са длъжни и преди всичко не са в състояние да извършват проверки за истинността на всички декларации в подадените до тях молби за помощ“ [51]. Поради това, що се отнася в частност до проверките на място, предвидени в член 6, параграф 3 от Регламент № 3887/92, Съдът подчертава във връзка с молбите за помощи за живи животни, че те „се извършват върху представителна извадка от молби“, но че „тази извадка може да представлява само 10 % от молбите [...], подадени от фермерите“ [52], като този процент е предвиденият в първо тире от горепосочената разпоредба и по смисъла на второ тире от същата се превръща в 5 % за молбите за помощ за „площ“.

75. Следователно в системата, въведена от Регламенти № 3508/92 и № 3887/92, проверките на място, включително тези с цел проверка на точността на декларираните площи в молбите за помощи, са замислени като инструмент за проверка, чието прилагане е ограничено (за извадка) и се вписва в рамките на поредица от разпоредби, които не само уреждат правилата за тяхното прилагане (член 6, параграф 7 и член 7, параграф 1 от Регламент № 3887/92), но и посочват ясно условията за това. В това отношение член 6, параграф 4 от същия регламент установява, че компетентният национален орган подбира молбите за премии или помощи, които трябва да бъдат предмет на проверка на място „на базата на анализ на риска, както и на елемент на представителност на подадените молби“.

76. За извършването на проверки на място за определена молба в рамките на тази система следователно е необходимо въпросната молба да е била подбрана след предварителен анализ на риска, който обхваща всички подадени молби и се основава на факторите, изрично изброени в член 6, параграф 4 от Регламент № 3887/92, на допълнителни фактори, които същата разпоредба позволява да бъдат определени от всяка държава-членка, и евентуално на други фактори, до които би се оказало необходимо да се прибегне, за да се гарантира ефективността на системата на проверки, като например, според Съда, „резултатите

50 — Решение по дело Agrargenossenschaft Pretzsch, посочено по-горе, точка 45.

51 — Посочени по-горе Решение по дело Schilling и Nehring, точка 37 и Решение по дело Agrargenossenschaft Pretzsch, точка 52.

52 — Решение по дело Schilling и Nehring, посочено по-горе, точка 37.

от административните проверки за текущата година“ [53].

77. Що се отнася до административните проверки, предвидени в член 8, параграф 1 от Регламент № 3887/92, вярно е, че както отбелязва Комисията, предвид думата „по-конкретно“ в член 6, параграф 2 от този регламент, техният предмет не се ограничава непременно до изрично предвидения в последната разпоредба, а именно относно помощите за „площ“ — взаимно допълващи се проверки на парцелите, за да се предотврати неоправдано натрупване на помощи. Както подчертава Първоинстанционният съд в обжалваното съдебно решение, Съдът е отбелязал, че „административната проверка, която предшества проверката на място, трябва да се извърши по такъв начин, че да позволи на националните власти да достигнат до всички възможни заключения, уверения или съмнения относно спазването на условията за отпускане на помощи и премии“ [54].

78. Все пак не съм напълно убеден, на първо място, че точността на декларираната площ в молбата за помощ трябва да се разглежда като условие за отпускане на помощта. Член 9, параграф 2 от Регламент № 3887/92 всъщност предвижда, че положителната разлика между декларираната площ и „определената“ площ води до отказ (или отмяна) на помощта само когато тази разлика надвишава 20 % от определената площ. На второ място, отбелязвам, че Съдът е потвърдил и че „административните проверки и инспекциите на място са били замислени от общностния законодател като две средства за проверка, които, макар и различни, се допълват взаимно“ [55], което явно означава, че те не трябва взаимно да се дублират.

79. В частност не ми изглежда, че може да се приеме, че административните проверки в разглеждания период е трябвало да бъдат организирани от държавите-членки по начин, че да позволят на последните да проверяват, наред с другото, точността на декларираната площ в молбите за помощ. В писмения си отговор Комисията не стига дотам да твърди подобно изискване, което впрочем не е потвърдено и в обжалваното съдебно решение. Подходът, следван от Първоинстанционния съд и отстояван от Комисията, по-скоро е бил да се приеме, че в момента, в който белгийските органи са се оборудвали с инструмент, SIG, който не е бил задължителен и не е бил замислен за измерване на площта на селскостопанските парцели, но който все пак е бил в състояние да предостави данни относно посочената площ, те е трябвало да достигнат до налагащите се от тези данни изводи.

53 — Вж. Решение по дело Испания/Комисия, посочено по-горе (точки 34—41), в което Съдът по-специално е отбелязал, че не е изчерпателен списъкът от обстоятелства, за които трябва да се държи сметка при анализа на риска, предвиден в член 6, параграф 4 от Регламент № 3887/92.

54 — Посочените по-горе Решение от 3 октомври 1996 г. по дело Германия/Комисия (точка 17) и Решение по дело Испания/Комисия (точка 40), цитирани в точка 54 от обжалваното съдебно решение.

55 — Посочените по-горе Решение от 3 октомври 1996 г. по дело Германия/Комисия, точка 43 и Решение по дело Испания/Комисия, точка 38.

80. Следователно ако не е било възможно от действащата през разглеждания период правна уредба да се изведе задължение в тежест на белгийските органи да проверяват точната площ на селскостопанските парцели още на етапа на административния контрол, считам, че Първоинстанционният съд неправилно не е придал значение на неточността на произтичащите от SIG данни относно площта, което не се оспорва в това производство [56]. Белгийското правителство е обяснило пространно, първо в административната процедура, след това пред Първоинстанционния съд и накрая пред Съда, причините, поради които площта SIG не е отразявала непременно по точен начин действителната площ на селскостопанските парцели. То се е позовало на неудобствата, свързани с *ръчното* маркиране на парцелите, с неоптималното графично кодиране на това маркиране в SIG и с ползването на по-стари въздушни фотографии — неудобства, които по никакъв начин не са били оспорени от Комисията, нито са били отхвърлени от Първоинстанционния съд.

81. Макар да е вярно, че белгийските органи е трябвало да достигнат до налагащите се изводи от произтичащите от SIG данни относно площта, струва ми се също толкова вярно, че посочените органи не са могли да не вземат предвид естеството на тези данни, следователно и тяхната неточност. По същество SIG е трябвало да бъде разглеждана като такава, каквато е била, предвид това че белгийските органи не биха моли да бъдат упреквани и не са упреквани, че SIG е трябвало да се различава от това, което е била.

82. В този смисъл следователно съм съгласен с белгийското правителство, че предвид тази неточност положителната разлика между декларираната площ и площта SIG не е можела да се разглежда сама по себе си като „аномалия, разкриваща потенциална нередовност на молба[та]“, която във всеки случай да изисква или изчисляване на размера на помощта въз основа на площта SIG, или проверка на място.

83. Изчисляването на размера на помощта въз основа на площ, която е намалена спрямо декларираната площ, е мярка, която през разглеждания период е била предвидена в член 9, параграф 2 от Регламент № 3887/92, от първа алинея, първо изречение от който следва, че размерът на помощта се изчислява въз основа на площта, действително определена при проверката, когато последната е по-малка от декларираната в молбата за помощ „площ“. Както впрочем припомня белгийското правителство, Съдът е отбелязал в точка 48 от посоченото по-горе Решение по дело Agrargenossenschaft Pretzsch, че „член 9, параграф 2, първа и втора алинея от Регламент № 3887/92 цели да установи сравнение между декларациите в молбите за помощ и резултатите от проверките *на място*“ [57], като последното позоваване изглежда уточнява по-общото позоваване на „проверките от компетентните органи“, което се съдържа в точка 40 от същото

56 — Вж. точка 48 от обжалваното съдебно решение.

57 — Курсивът е мой.

съдебно решение, посочено от Комисията, според която от разпоредбата на член 9, параграф 2 от Регламент № 3887/92 следва, че „констатирането на разлика между деклариранатa площ и площта, действително определена при проверките, извършени от компетентните органи, сама по себе си води до прилагане на санкция".

84. Следователно ми се струва, че както твърди белгийското правителство, по силата на член 9, параграф 2 от Регламент № 3887/92 изчисляването на размера на помощта въз основа на площ, която е намалена спрямо деклариранатa площ, е възможно само при наличието на измерване на площта, извършено в рамките на проверка на място.

85. Във всеки случай този въпрос може да бъде оставен отворен за целите на настоящия спор. Всъщност дори да се приеме, че въпросната разпоредба включва и хипотезата на действително определяне на площта в рамките на административен контрол, наистина не ми изглежда възможно в светлината на конкретните характеристики и цели на SIG, използвана от белгийските органи през разглеждания период, които съответстват на действащата тогава общностна правна уредба, площта SIG да се разглежда като „действително определена площ" по смисъла на тази разпоредба.

86. Отбелязвам впрочем, че позицията на Комисията, потвърдена от Първоинстанционния съд, според която след като са установили позитивна разлика между деклариранатa площ и площта SIG, белгийските органи трябвало или да намалят площта, или да извършат проверка на място, съдържа очевидно противоречие. Наистина, ако се приеме, че площта SIG е „действително определена площ" по смисъла на член 9, параграф 2 от Регламент № 3887/92, такава разлика би могла да доведе по силата на тази разпоредба само до намаляване на площта (и оттам на размера на помощта), а не до проверка на място. За сметка на това да се приеме възможността за проверка на място, за да се провери действителната площ, имплицитно означава да не се признае на площта SIG стойността на „действително определена площ".

87. Освен това, макар да приемам, че положителната разлика между деклариранатa площ и площта SIG не изисква сама по себе си от страна на белгийските органи приемането на непредприетите мерки, считам за основателни и оплакванията на белгийското правителство срещу преценката на Първоинстанционния съд, според която реакцията на белгийските органи при установяването на такава разлика във всеки случай е била неподходяща.

88. На първо място трябва да се припомни, че както е посочено в точка 58 от обжалваното съдебно решение, през разглеждания период белгийските органи в рамките на анализа на риска, целящ подбор на кандидатурите, във връзка с които е следвало да се осъществят проверки на място, са използвали, наред

с други фактори, този за разликата между декларираната площ и площта SIG. Белгийското правителство уточнява, че този критерий е имал значително влияние при анализа на риска. Както следва от точка 58 от обжалваното съдебно решение, не се оспорва, че през разглеждания период проверки на място са били извършени за 10 % от молбите за помощ за „площ“, т.е. двойно по-голям процент спрямо изисквания от член 6, параграф 3 от Регламент № 3887/92 минимум.

89. Първоинстанционният съд обаче постановява, че е неприемлив фактът, че само кандидатурите, в които тази положителна или отрицателна разлика е надхвърляла допустимото отклонение от 5 %, са били разгледани по силата на този фактор в рамките на анализа на риска [58].

90. В това отношение съм съгласен с белгийското правителство, когато то отбелязва, че ако дадено допустимо отклонение е прието за целите на измерването на място на площта на селскостопанските парцели съгласно член 6, параграф 7 от Регламент № 3887/92, нищо не забранява на белгийските органи да използват и допустимо отклонение при административния контрол, основан, според свободния и неоспорим избор на посочените органи, на свързаните с площта данни, получени посредством една система, SIG, която е имала безспорни технически ограничения от гледна точка на измерването на площта [59]. Отбелязването на Първоинстанционния съд, че „аномалиите не отразяват грешка в измерването, дължаща се на изтъкнатата от белгийското правителство неточност на SIG, а отразяват съществуващото противоречие между декларираните данни и административните данни, с които разполагат белгийските органи“ според мен не поставя под въпрос предходното становище. Съществения въпрос остава в това, че тези данни, определени от Първоинстанционния съд като „административни“, в действителност са били придружени от резерва, защото не са били непременно надеждни, дотолкова че дори са били подложени на проверка. Всъщност белгийското правителство вече е било обяснило пред Първоинстанционния съд, че в няколко случая, в които се е проявявала положителна разлика между декларираната площ и площта SIG, проверката на данните посредством контрол на точността на графичното кодиране на площта в резултат на ръчното маркиране, извършено върху въздушните фотографии, е водело до поправяне на тези данни, което да премахне посочената разлика [60].

91. Поради това смятам, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е счел в конкретния случай в изпълнение на член 8

58 — Точки 60 и 61 от обжалваното съдебно решение.

59 — Първоинстанционният съд подчертава в точка 60 от обжалваното съдебно решение, че използването на граница на допустимо отклонение при измерването на място, изрично предвидено от общностната правна уредба, е обосновано „поради техническите ограничения на измервателния инструмент“.

60 — Вж. по-специално точки 45 и 61 от жалбата, подадена в първоинстанционното производство, както и точка 58 от обжалваното съдебно решение. Използването на допустимо отклонение при административния контрол впрочем изглежда още по-непроблематично, тъй като през разглеждания период общата декларирана площ за Белгия била във всеки случай по-малка от общата площ SIG, както обявява белгийското правителство, без това да е оспорено от Комисията пред Първоинстанционния съд.

от Регламент № 3508/92 и на член 6, параграф 1 и член 9, параграф 2 от Регламент № 3887/92 и от гледна точка на първото от двете твърдения за нарушения, изтъкнати от Комисията по отношение на жалбоподателя, че Комисията в достатъчна степен е подкрепила наличието на сериозни и разумни съмнения относно ефективността на проверките, извършени от белгийските органи през разглеждания период.

92. При това положение според мен обжалваното съдебно решение трябва да се отмени в тази му част.

б) По четвъртата част от правното основание (по оплакването, изведено от закъснението в графичното кодиране на данните)

i) Доводи на страните

93. Според жалбоподателя Първоинстанционният съд е нарушил също член 8 от Регламент № 3508/92 и членове 6 и 9 от Регламент № 3887/92, като е приел в изпълнение на тези разпоредби, че въведената от белгийските органи система за контрол не е била ефективна поради закъснението в графичното кодиране на данните.

94. Жалбоподателят отбелязва, че противно на това, което се твърди в точка 68 от обжалваното съдебно решение, доводите, които е изтъкнал пред Първоинстанционния съд, за да обори твърдението за нарушение, свързано с графичното кодиране, не се ограничавали до твърдението, възпроизведено в посочената точка по следния начин: „анализът на риска е бил извършен въз основа на всички други критерии, различни от този за късното графично кодиране, и […] тези, които представлявали риск, са били обект на ускорено графично кодиране преди 31 август“ [61].

95. Напротив, в първоинстанционното производство жалбоподателят бил изтъкнал и други доводи срещу въпросното твърдение за нарушение.

96. На първо място той бил подчертал, че извършеният след 31 август анализ на риска е бил толкова ефективен, колкото извършения преди тази дата, която дата впрочем не е била взета предвид от белгийските органи, защото не е била предвидена в никоя разпоредба. Всъщност дори в случаите, в които графичното кодиране на парцелите в SIG е било извършено след 31 август, декларираната площ за всяка кандидатура била сравнявана с площта SIG и кандидатурите, свързани с

61 — Този пасаж от решението не се разбира отведнъж. Прочитът на точки 57 и 67 от жалбата, подадена пред Първоинстанционния съд, обаче позволява лесно да се разбере, че критерият „късно графично кодиране“, на който е направено неточно позоваване в този пасаж от решението, трябва да се разбира като критерий за разликата между декларираната площ и площта SIG. Впрочем местоимението „онези“ в същия пасаж от решението трябва да се разбира като отнасящо се до кандидатурите по молбите за помощи, а не до критериите за анализ на риска.

групите култури, за които се отчитала най-голямата разлика между едната и другата площ, били разгледани по силата на този критерий при анализа на риска и при необходимост били избрани за проверки на място.

97. На второ място жалбоподателят бил отбелязал, без това да е оспорено от Комисията, че датата 31 август е ирелевантна за целите на извършването на физически проверки на място, тъй като проверките след тази дата са били толкова ефективни, колкото тези, направени преди нея. Посочените проверки според жалбоподателя могат все още пълноценно да се осъществят през септември и октомври, доколкото, макар реколтата вече да е била събрана за много култури, за повечето култури селскостопанските парцели все още не били обработени или при всички случаи съдържали остатъци от култури, докато за други култури (в частност царевицата — една от най-важните в Белгия), реколтата се събира между края на октомври и началото на ноември.

98. Във всеки случай Първоинстанционният съд бил нарушил задължението за мотивиране, тъй като в обжалваното съдебно решение нито отговорил на тези доводи, нито посочил мотива, поради който извършените след 31 август графично кодиране или анализ на риска е трябвало да бъдат счетени за закъснели.

99. Комисията припомня, че според обобщения доклад поради закъсненията в кодирането на графичните данни „не е било възможно бързо да се осъществят компютризираните взаимно допълващи се проверки, които се изискват за популацията като цяло, и голям брой кандидатури не са могли да бъдат взети предвид при анализа на риска, нито да бъдат избрани впоследствие с цел извършване проверка на място“ [62]. При това положение твърдението за нарушение се отнасяло не до късното извършване на проверките на място, а до невъзможността поради закъснението на графичното кодиране да се осъществят своевременно административните проверки, което не позволило да се извършат последващите проверки на място по подходящ начин. Комисията подчертава, че самите белгийски органи са признали, че въпросното закъснение е имало въздействие върху избора на молбите за помощи в рамките на анализа на риска.

ii) Съображения

100. В четвъртата част от настоящото правно основание жалбоподателят изтъква други грешки при прилагане на правото, които Първоинстанционният съд бил извършил, като тълкувал член 8 от Регламент № 3508/92 и членове 6 и 9 от Регламент № 3887/92 в смисъл, че тези разпоредби са налагали на белгийските органи да осъществят графично кодиране на данните в SIG най-късно до 31 август всяка година, или като не изпълнил задължението за мотивиране на съдебните решения.

62 — Неофициален превод на пасажа от обобщения доклад.

101. Твърдението за нарушение, свързано със закъснението в посоченото графично кодиране — т.е. въвеждането в SIG от техник от бюрото на провинцията на рисунката на селскостопанските парцели, направена ръчно от фермерите върху въздушните фотографии, както е формулирано в обобщения доклад на Комисията и както е възпроизведено в точка 65 от обжалваното съдебно решение, се обосновава по следния начин: кандидатурите, за които в края на август още не е било осъществено посоченото графично кодиране, не са могли да бъдат разгледани при анализа на риска, нито да бъдат избрани за извършване на контрол на място.

102. В това отношение жалбоподателят обаче многократно твърди в първоинстанционното производство [63], в частност че дори за кандидатурите, за които въпросното графично кодиране е било извършено след 31 август, е било осъществено сравнение между декларираната площ и площта SIG и че както за кандидатурите, чието кодиране е било извършено преди тази дата, молбите за групите култури с отчетена най-голяма разлика между едната и другата площ са били разгледани при анализа на риска и евентуално са били избрани за физически проверки на място.

103. С този довод жалбоподателят по същество подчертава, че графично кодиране, извършено след 31 август, по никакъв начин не е попречило нито на разглеждането на съответната кандидатура при анализа на риска, нито на извършването на проверки на място, макар и след тази дата.

104. Жалбоподателят освен това е уточнил, че проверките на място могат да се осъществят пълноценно и през септември и октомври, дори след събиране на реколтата, и е изложил доводите в подкрепа на това твърдение (вж. точка 97 по-горе) [64].

105. Поради това Първоинстанционният съд неправилно е констатирал в точка 68 от обжалваното съдебно решение, че от гледна точка на твърдяната невъзможност своевременно да осъществи административни проверки, а следователно и проверки на място поради закъснението в графичното кодиране, жалбоподателят „се [е] ограничил да твърди, че анализът на риска е бил извършен въз основа на всички други критерии, различни от този [на разликата между декларираната площ и площта SIG] [65], и че тези, които са представлявали риск, са били обект на ускорено графично кодиране преди 31 август“.

106. Посочените в точки 102—104 от настоящото заключение доводи, по които

63 — Вж. точка 68 от жалбата, както и точки 35 и 37 от писмената реплика.

64 — Вж. точка 80 от жалбата, подадена пред Първоинстанционния съд.

65 — Вж. по-горе, бележка под линия 62.

Първоинстанционният съд е пропуснал да се произнесе в обжалваното съдебно решение, всъщност добавят към това твърдение, че в действителност за всички кандидатури, за които графичното кодиране е било извършено след 31 август, анализът на риска все пак е можел да бъде валидно проведен с прилагането на критерия за разликата между декларираната площ и площта SIG, и че необходимите проверки на място са могли да бъдат ефективно извършени дори след 31 август.

107. Същите тези доводи, които не са оспорени адекватно от Комисията, следователно идват да отхвърлят твърдението, на което по същество последната се основава, като изтъква въпросното твърдение за нарушение, а именно че графичното кодиране, извършено след 31 август, не е позволило съответните кандидатури да се разгледат при анализа на риска и следователно да бъдат избрани за проверка на място.

108. Посочените доводи се оказват още по-убедителни, защото, от една страна, датата 31 август не е определена в никакъв нормативен акт като краен срок за въпросното графично кодиране или за анализа на риска, и от друга страна, Комисията повече не твърди, както е направила в първата фаза на административната процедура, че проверките на място, извършени след тази дата поради твърдяното късно кодиране, са били неефективни [66].

109. Въпреки провеждането на производство в две съдебни инстанции, и по-специално въпреки зададения въпрос на представителя на Комисията в съдебното заседание пред Съда, още не е ясна причината, поради която графично кодиране и следователно анализ на риска, извършени след 31 август, е трябвало да бъдат разглеждани като закъснели при липсата на нормативен акт, който да предвижда спазването на тази дата, и в светлината на изтъкнатите от жалбоподателя обстоятелства. Направеното от представителя на Комисията позоваване на точки 33—35 от Решение по дело Италия/Комисия [67], от които според него следвал този краен срок, 31 август, не изглежда релевантно. В тези точки Съдът е потвърдил исканията на Комисията, с които Италианската република е упрекната в неефективни проверки на място през септември, тъй като са извършени след събиране на реколтата. Тази позиция на Съда обаче се отнася за късното извършване на проверките на място, докато, както е видно от самото обжалвано съдебно решение (точка 66) и както Комисията е потвърдила в своя писмен отговор (точки 56 и 57), по настоящото дело Кралство Белгия е упрекнато не в късното извършване на проверките на място, а в липсата на проверки на място поради *твърдяното късно графично кодиране*. Впрочем в споменатите точки Съдът

66 — Вж. точка 66 от обжалваното съдебно решение, където Първоинстанционният съд подчертава, че твърдението за нарушение, изведено от късното извършване на проверките на място, първоначално посочено в административната процедура, е било изоставено в обобщения доклад.

67 — Решение от 10 ноември 2005 г. (C-307/03).

дори не е посочил по общ начин датата 31 август като последната надлежна дата за проверките на място, а само е констатирал, че италианското правителство не е представило подходящи доказателства, които да могат да оборят горепосочените искания на Комисията [68].

110. Поради това считам, че Първоинстанционният съд неправилно е потвърдил твърдението на Комисията, според което осъществяването на графичното кодиране след 31 август не е позволило своевременното извършване на административни проверки, а следователно и извършване на проверки на място. В резултат на това той не е можел основателно да стигне до извода, че това твърдение представлява обстоятелство, което може да породи сериозни и разумни съмнения относно ефективността на проверките, извършени от белгийските органи през разглеждания период.

111. Според мен обжалваното съдебно решение трябва да се отмени и в тази му част.

68 — Трябва впрочем да се отбележи, че периодът на събиране на реколтата може да варира според културите и географските области, така че дори при желание да се приеме, че проверките на място трябва непременно да предшестват реколтата, не би могло да се предвиди един общ краен срок за извършване на тези проверки за всички култури и за цялата Общност.

3. Липса на необходимост от разглеждане на петата част от второто правно основание, както и на третото и четвъртото правно основание на жалбата

112. Ако първите четири части от второто правно основание бъдат приети по гореизложения начин, не е необходимо да се разглежда петата част от посоченото правно основание, в която се изтъква нарушение на задължението за мотивиране във връзка с определени въпроси, нито третото и четвъртото правно основание, отнасящи се до части от обжалваното съдебно решение, в които Първоинстанционният съд се е произнесъл по искането на жалбоподателя, формулирано при условията на евентуалност и целящо намаляване на сумата на разходите, изключени от финансирането от ФЕОГА. Всъщност отмяната на обжалваното съдебно решение въз основа на петата част от второто правно основание или въз основа на третото или четвъртото правно основание не би имала по-широк обхват, отколкото отмяната, която уважава в гореизложения смисъл първите четири части от второто правно основание [69].

113. По тези съображения, в светлината на изводите, до които достигнах след разглеждането на първите четири части от второто правно основание, няма да разглеждам петата част от него, както и третото и четвъртото правно основание.

69 — Вж. Решение от 3 юли 2003 г. по дело Chronopost и др./ Ufex и др. (C-83/01 P, C-93/01 P и C-94/01 P, Recueil, стр. I-6993, точка 43).

Б — *По жалбата срещу решението на Комисията*

114. По силата на член 61 от Статута на Съда, ако жалбата е основателна, Съдът отменя решението на Първоинстанционния съд. Той може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това, или да върне делото на Първоинстанционния съд за постановяване на решение.

115. В настоящия случай фазата на производството според мен позволява Съдът да постанови окончателно решение по жалбата за отмяна, подадена от жалбоподателя.

116. С първото правно основание на жалбата за отмяна, формулирано като главно по отношение на останалите, жалбоподателят изтъква нарушение от страна на Комисията на член 8 от Регламент № 3508/92 и на членове 6 и 9 от Регламент № 3887/92, с мотива че според него в конкретния случай не е възможно от тези разпоредби да се направи извод от страна на белгийските органи за съществуването нито на задължение да се приемат непредприетите мерки, нито на задължение да се осъществи графично кодиране на селскостопанските парцели в SIG най-късно до 31 август.

117. Впрочем от разглеждането на първите четири части от второто правно основание на жалбата, изложено в точки 67—92 и 100—111 по-горе, е видно, че Комисията не е подкрепила с подходящи доказателства съществуването на сериозни и разумни съмнения относно ефективността на проверките, извършени от белгийските органи през разглеждания период от гледна точка, от една страна, на поведението на последните след установяването на положителна разлика между декларираната площ и площта SIG, и от друга страна, на сроковете за извършване на графично кодиране на селскостопанските парцели в SIG.

118. Поради това според мен спорното решение трябва да се отмени в частта, в която предвижда по отношение на Кралство Белгия намаляване с фиксиран размер от 2 % на разходите, декларирани за целите на финансирането по ФЕОГА, секция „Гарантиране“.

119. След подобна отмяна, която уважава първото правно основание на подадената в първоинстанционното производство жалба, очевидно не е необходимо разглеждането на останалите правни основания, формулирани в същата жалба само при условията на евентуалност.

В — *По съдебните разноски*

120. По силата на член 122, първа алинея от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е основателна и окончателното

решение по правния спор се взема от Съда, той се произнася по съдебните разноски. По-нататък, на основание на член 69, параграф 2 от същия правилник, приложим към производството пред Съда по обжалване на решение на Първоинстанционния съд по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

121. Впрочем тъй като предлагам на Съда да уважи както жалбата, така и искането за отмяна, подадени от жалбоподателя, предлагам също така да се осъди Комисията, която се явява загубила делото страна, да заплати съдебните разноски в производствата пред двете съдебни инстанции, съобразно с направените в този смисъл искания на жалбоподателя.

VI — Заключение

122. В светлината на изложените по-горе съображения, предлагам на Съда да постанови, че:

„1) Отменя Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 25 юли 2006 г. по дело Белгия/Комисия (T-221/04).

2) Отменя Решение 2004/136/ЕО на Комисията от 4 февруари 2004 г. в частта, в която то предвижда по отношение на Кралство Белгия намаляване с фиксиран размер от 2 % на разходите, декларирани за целите на посоченото финансиране по Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието (ФЕОГА), секция „Гарантиране“, за финансовите години 2000—2002.

3) Осъжда Комисията на Европейските общности да заплати съдебните разноски, направени както в първоинстанционното производство, така и във връзка с обжалването“.